

Relata la història d'Eros quan l'acció ja està acabada. L'autor provoca a l'espectador, perquè és aquest el protagonista que participa en l'obra, és l'espectador el personatge real que forma part de l'obra.

La pintura representa la balconada de la mateixa habitació amb vistes al mar. És com un mirador, on el cel i el mar s'uneixen en un punt infinit de l'horitzó.

En un primer terme, a la part baixa, hi veiem la simbòlica balustrada tan comú en l'univers iconogràfic de Subirachs. Aquesta balustrada arranca de la paret real de la cambra esborrant el límit entre el real i la ficció tot convertint l'espai real de l'habitació en la pròpia terrassa on es desenvolupa l'acció dels personatges absents en la pintura.

No es distingeix on comença i acaba l'obra, de fet aconseguix donar la sensació d'ésser un tot perfectament articulat.

L'estil pictòric que utilitza ajuda a reforçar aquesta sensació de "realitat". En aquest cas l'autor utilitza un estil molt arquitectònic on Eros sembla talment una escultura "en moviment", allunyant-se d'aquell estil lineal quasi "renaixentista" que utilitzava en l'època dels bronzes pintats.

La pintura es reparteix en quatre parts verticals: es-

querra, mirall, mig o nucli i part final o dreta.

A l'esquerra a la part de dalt, hi trobem la tempesta de blaus foscos. És el tros dens i espès de la pintura, el drama, on s'hi representa el conflicte del protagonista. La pintura sobre tela dóna una immediata quasi real a la composició, ja que la textura ajuda a donar volum. Sembla que si t'hi acostes aquelles gotes de color et poden mullar.

A l'esquerra a la part baixa, comença la balustrada de pedra on hi han deixat caure una túnica amb

Eros pintura mural de Subirachs

IMMACULADA FONTANALS

el clàssic drapejat damunt la barana. És un element simbòlic molt utilitzat per Subirachs, en aquest cas però, representa la solitud de l'home que es despulla de tota materialitat per assolir a través de l'amor la superació de l'angoixa d'un mateix. L'home viu per estimar.

Tot continuant cap a la dreta hi trobem un mirall que va de dalt a baix. Ens hi reflectim nosaltres mateixos, els espectadors, els autèntics personatges de l'obra protagonistes de l'esdeveniment.

A la part central de la pintura hi ha el nucli del tema representat a través de la balustrada andrògina amb la unió dels dos balustres. És el punt on apareix el símbol de la dualitat: el dins i el fora, el negatiu i el positiu, el masculí i el femení, el símbol de la polaritat expressat per l'autor com el Yin-Yang. És la unitat de les dues parts, dins d'una sempre apareix l'altra en un procés infinit mentre duri l'acció d'Eros. Les dues parts es generen mútuament i depenen l'una de l'altra.

En el sòcol de la unió andrògina

hi ha una incisió a la pedra amb els símbols de Mart i Venus.

Tot seguint la història, la pintura s'acaba amb la sortida d'Eros cap a fora de l'obra. És un Eros juganer, que tot dansant damunt del pedestal s'escapa de l'escena a corre-cuita ja que la seva tasca s'ha resolt i Subirachs tan sols hi pot arrebregar les cames i una ala desplegada... la resta del seu cos s'ha fos a la llum.

La frivolitat d'Eros queda contrastada pel relleu que s'endevina en la pilastra que fa de base a l'escultura: una figura de sacerdotsa, absolutament tapada, està en plena cerimònia iniciàtica concedint un toc místic al conjunt.

El relat queda unificat per l'aparició de l'arc iris que sota la seva volta lluminosa aplega totes les parts de l'obra. Arc, que malgrat la seva tasca formal d'element integrador, el que significa en l'univers subiraquíà és la "pau" que esdevé després de la "tempesta".

L'arc iris és un motiu simbòlic utilitzat per l'artista. Iris és la deessa missatgera entre els déus i els ho-

mes, símbol de la dualitat del físic i metafísic. Una vegada més Josep Maria Subirachs ens obsequia amb una creació i ens situa en un nivell superior de percepció. Tot citant

les seves paraules... l'obra "està inspirada per un control aparent, però amb un fons apassionat". Tot el seu treball està condicionat per la dualitat dialèctica, per un contrapunt constant d'elements que s'oposen i es complementen, fins i tot l'espai és conseqüència d'un joc d'artifici entre el real i l'irreal: "Lo que se ve es una visió de lo invisible." (Frase gravada en el relleu que actualment s'ha traslladat a l'aeroport d'Alacant procedent de l'aeroport de Barajas a Madrid.)